

Factum donosi: DOX U ŠKOLI!

Materijale pripremili: Željka Ferenčić (JU Pula Film Festival),
Hrvoje Pukšec i Luka Rinčić (Factum)

DJECA TRANZICIJE

Četiri priče. Četiri sna o sretnom djetinjstvu. U društvu koje to ne olakšava.

Vrsta filma (rod): dokumentarni film

Zemlja i godina proizvodnje: Hrvatska, 2014.

Trajanje filma: 81'

Režija: Matija Vukšić

Scenarij: Matija Vukšić

Snimatelji: Mario Marko Krce, Raul Brzić

Montaža: Ana Šerić

Glazba: Bianca Ban

Istraživači: Matija Vukšić, Antina Bratić

Producenti: Nenad Puhovski, Tamara Babun

Produkcija: Factum

Koprodukcija: Zagreb film

Najava filma: <https://www.youtube.com/watch?v=81AMTHs0HoE>

Korelacija s nastavnim predmetima:

hrvatski jezik, medijska kultura, etika, sociologija, psihologija, građanski odgoj i obrazovanje

Sadržaj:

Film prati odrastanje četvero maloljetnika iz različitih hrvatskih obitelji kojima je djetinjstvo zbog ovog ili onog razloga upropašteno ili barem manje sretno. Prvi od njih je David kojeg su mediji prozvali Messijem iz Slavanskog Broda. Dječak koji nakon izvrsnog nastupa pred skautima nogometnog kluba Barcelona nestrpljivo očekuje pozivnicu za La Masiju. Oko tog nepostojećeg komada papira izgrađeni su snovi o budućnosti Davida, ali i cijele njegove peteročlane obitelji. Svakodnevno trenira na blatnjavom igralištu lokalnog pionirskog kluba, međutim, zaista je talentiran i takav će prije ili kasnije dobiti šansu. No, tek mu je osam godina i još ne shvaća što znače nepotizam i korupcija, međutim, svjestan je toga da bi u jakom inozemnom klubu imao dobar auto i lijepe cure.

Šestogodišnja Lana pak provodi dane presvlačeći skupocjenu odjeću, šminkajući se, plešući i igrajući igrice na mobitelu. Ne želi ići u školu, a uzor joj je Jelena Karleuša. Svoj iPhone nikad ne bi posudila prijateljici, te je upitno hoće li uopće imati prijateljice kad odraste, odnosno kakve će biti posljedice njezinog odgoja.

Nasuprot neumjerenoj količini kiča u Laninoj obitelji, jedanaestogodišnja Natalija dolazi iz skromnog okruženja. Ne posjeduje mobitel i druge pomodne stvari. Živi na selu i njezina obitelj ima pravo malo imanje i brojne domaće životinje. One sa sobom donose i puno posla, ali neproporcionalno tomu, baš i ne donose novac. Zbog slabijeg imovinskog stanja, Nataliju maltretiraju u školi, posebice učiteljičin nećak. Njezina učiteljica u tome ne vidi problem – pa, to je samo zadirkivanje vršnjaka. Odgojna mjera u školi jest premjestiti Nataliju u drugu, udaljenu školu do koje je otac mora voziti.

I konačno, film govori o Marti Juraković kojoj je zapravo posvećen film. Riječ je o petnaestogodišnjakinji koja je počinila samoubojstvo zbog prijetnji i vrijeđanja na društvenim mrežama. Sustavno vršnjačko *online* maltretiranje koštalo ju je života iako policija, navodno, nema načina da dozna tko je uznemiravao djevojku te je isključila sumnju u postojanje kaznenog djela.

Šokantnim životnim ispovijestima o okolnostima, vremenu i društvu u kojima rastu ova djeca, film postavlja pitanja o tome kako izgledaju sretno djetinjstvo i zdravo odrastanje i jesu li mogući u društvu koje još nije zakoračilo u vlastitu zrelost.

Riječ kritike:

„Kad razgovarate s generacijom roditelja srednjih godina, nerijetko ćete čuti, s malim varijacijama, jednu te istu rečenicu koja završava s „jadna današnja djeca“. Ljudi koji izgovaraju tu sažalnu formulu najčešće reminisciraju vlastito odrastanje - odrastanje lišeno pritiska i straha za egzistenciju - te uspoređuju taj relaksirani mir s odrastanjem današnje generacije. Dakle, generacije koju gaze kompetitivne i gradivom pretrpane škole, generacije koja ulazi u havariranu ekonomiju, koja je izluđena statusnim simbolima, zatrpana treš- kulturom te formirana u društvu bez čvrstih orijentira.“

„Film jezive dijagnoze, koji bi trebao ući u svaki razred, u svaku školsku zbornicu i u svaki dom... Junaci 'Djece tranzicije' na različite su načine taoci svojih roditelja. Jedni od njih dobronamjerni su i čestiti ljudi koji su se pogubili jer ne hvataju korak sa zbiljom svoje djece. Drugi su, pak, od djece napravili taoce svojih ambicija ili životnog stila, nehotice ih pretvarajući u male monstrume. Nisu 'Djeca tranzicije' etički sporan film, nego lakmus društva koje je iz korijena iskvareno. Društveno najvažniji domaći naslov sezone...frontalni napad na državu Mamića, Keruma i Nives Celzijus...“

- Jurica Pavičić, *Jutarnji list*

„Vukšićev film vjerojatno se mnogima neće svidjeti, naročito u ovim današnjim vremenima pretjerane osjetljivosti na medijsko eksponiranje maloljetnika, iako u njemu nema ničeg nemoralnog... dokumentarac je u suštini duboko moralan, jer izravno i bez uvijanja pokazuje deformacije suvremenog hrvatskog društva, moralno oklaštrenog tijekom posljednjih nekoliko desetljeća burnih društveno-političkih i ekonomskih promjena. Vukšićev rad nam izravno poručuje da ne zatvaramo oči pred stvarnošću jer je voda došla do grla i nema vremena za odgađanje. Pritom je njegova poruka naročito porazna za sve nas roditelje male djece koja tek moraju odrasti u ovoj Hrvatskoj 21. stoljeća.“

-Elvis Lenić, *Kulturistra*

„Matija Vukšić se posvetio vrlo zanimljivoj temi – odrastanju djece koja su rođena početkom 21. stoljeća i njihovim (uglavnom propalim) snovima i nadama. Vukšić se nigdje ne bavi *općim mjestima*, već osobnim pričama iz kojih se mogu iščitati brojni problemi hrvatskog društva, kao što je loš obrazovni sustav, loše funkcioniranje državnih institucija, ambicije roditelja koje su u prevelikom raskoraku s realnošću i nepostojanje sadržaja za djecu i mlade u manjim sredinama. Posebno je potresna priča o djevojci koja je počinila samoubojstvo zbog nasilja na društvenim mrežama, odnosno priča o njenim roditeljima koji još uvijek tragaju za razlozima njenog samoubojstva. Doista se radi o filmu koji bi trebao doprijeti do najšire publike i potaknuti nas da se zapitamo kakva nas budućnost čeka.“

- Hrvoje Korbar, *Ziher.hr*

Festivali i nagrade:

- Motovun Film Festival 2014. - glavni program
- Sarajevo Film Festival 2014. - natjecateljski program dokumentarnog filma
- ZagrebDox 2015. - program Factumentarci
- Pulski filmski festival 2015. - hrvatski program
- Beogradski festival dokumentarnog i kratkometražnog filma 2015.
– program Panorama
- Međunarodni festival filmova za djecu i mlade Oulu (Finska, 2015.)

O redatelju:

Matija Vukšić rođen je 1982. u Čakovcu. 2005. godine diplomirao je novinarstvo na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu. Niz godina radio je kao novinar i urednik u Informativnom i Dokumentarnom programu Hrvatske radiotelevizije. 2011. diplomirao je dokumentarnu filmsku režiju na Akademiji dramske

umjetnosti, a pozornost je privukao nagrađivanim prvijencem *Benjamin* (2009), pričom o sedamnaestogodišnjem Romu u potrazi za identitetom, kao i biografijom boksača Željka Mavrovića *Irokez* (2010). 2014. je završio svoj prvi kratki igrani film *Goranova ulica* u sklopu omnibusa *Zagrebačke priče*, kao i svoj posljednji dokumentarac *Djeca tranzicije* koji progovara o društvu i kulturi u kojoj se odgajaju današnja djeca; o nebrizi, tranziciji, zaboravljenim vrijednostima, izopačenim konstrukcijama stvarnosti i utjecaju medija na djecu i roditelje.

Matijin posljednji film je kratki igrani *Čistačica* snimljen 2017. godine. Preminuo je nakon teške bolesti 2019. godine.

Dva intervjua s redateljem:

Poučan i težak film o djeci i odraslima u potrošačkom društvu

Marko Njegić, Slobodna Dalmacija

Što vam je bio najveći „okidač“ za film?

Ideja je bila napraviti film o tome kako je biti dijete danas u Hrvatskoj, koje smo to bolesti kapitalističkog društva prenijeli na najmlađe itd... Taman pri početku snimanja postao sam otac. Postavljao sam si pitanje koje vjerujem da mnogim roditeljima padne na pamet – u kakvu sredinu donosimo ovog mališana? To je kumovalo odluci da se ekipa i ja bavimo posljedicama koje, u ovom slučaju vječno tranzicijsko društvo ima na djecu. Mislim da film voli ekstreme, pa tako u „Djeci tranzicije“ imamo neke brutalne primjere takvog utjecaja. Ali, više-manje svi radimo sitne pogreške koje na kraju utječu na dobrobit i razvoj djeteta.

Jeste li prilikom snimanja imali kakvih problema od roditelja, socijalnih službi...?

Bilo je nekih pritisaka od ljudi koji ne rade u interesu djece. Prijetili su nam da će, ako nastavimo snimanje priče o Nataliji, siromašnoj djevojčici iz Zagorja, zvati socijalnu službu i reći da živi u prelošim uvjetima, a zna se čime bi to moglo rezultirati. Iako je obitelj Antolić zbilja siromašna, svojoj djeci uspijevaju osigurati

normalan život, a ono što je najbitnije – odlični su roditelji. Tako da smo nakon tih pokušaja zastrašivanja bili još odlučniji ispričati jezivu priču o tome kako su jednu krhku 11-godišnju djevojčicu vršnjaci zlostavljali samo zato što nema novi mobitel ili druge pomodne stvari. Ne znam je li gore to ili tamošnji sustav i autoriteti koji su stali na stranu nasilnika.

Bilo je i neshvatljivih trenutaka koje sam doživio radeći priču o Marti Jureković, 15-godišnjoj djevojčici koja je počinila samoubojstvo zbog vršnjačkog maltretiranja na društvenim mrežama. Tu je bilo svega, od potpune nespremnosti policije da se uhvati u koštac sa cyber kriminalom, do monstruozne izjave jedne djelatnice Županijskog državnog odvjetništva koja je „off the record” Martino samoubojstvo komentirala riječima: „A čujte, takva su danas djeca”.

Što vam je kao redatelju, a što kao čovjeku bilo najteže raditi u filmu – priču o nogometnom 'wunderkindu' koji trpi prevelika očekivanja roditelja, o djevojčici koja se vidi kao srpska turbofolk zvijezda ili o vršnjačkom zlostavljanju?

I kao redatelju i kao čovjeku najteže je bilo raditi potonju priču o Marti Jureković kojoj sam i posvetio film. Počeli smo snimati tri mjeseca nakon njezine smrti i ta priča je izišla isključivo zbog velike hrabrosti i nesebičnosti njezine majke Ivanke koja je pristala stati pred kamere kako bi svojom tragičnom pričom upozorila druge roditelje. Rekla mi je nakon što je prvi put vidjela film: „Ako ovo pomogne jednoj obitelji u odnosu s njihovom djecom, puno smo napravili”. To je plemenito.

Koja od tih priča po vašem mišljenju najbolje reflektira hrvatsko društvo današnjice i njegove poremećene (bez)vrijednosti?

U svim pričama mogu se naći ti elementi. Ali, nije hrvatsko društvo gluplje od ostalih. I tu su nam uzori „razvijene zapadne zemlje” kojima toliko težimo. Evo primjera iz filma: kampovi velikih nogometnih klubova putuju po svijetu, organiziraju nogometne škole u trajanju od sedam dana. Za to uzimaju 300-tinjak eura po djetetu, a zauzvrat nekim osmogodišnjacima i njihovim roditeljima obećavaju blistave karijere ne razmišljajući kakve to nosi pritiske i posljedice. I dok će mnogi osuditi roditelje koji guraju djecu u nogomet, treba sagledati i taj segment. I kod djece postalo je važno imati, posjedovati, biti najbolji. Dok igra kao

igra gubi onu vrijednost koju je nekad imala.

Je li danas u Hrvatskoj teže biti roditelj ili dijete?

Mislim da treba biti normalan, onda neće biti teško ni roditeljima ni djeci. Jedan mi je prijatelj rekao da mora svom sinu kupiti iPhone jer eto – većina u razredu ga ima pa da se mali ne osjeća zapostavljeno. Dok god kao roditelji prihvaćamo takva konzumeristička pravila igre, i mi i naša djeca smo na gubitku. E, a što napraviti ako ne kupiti skupocjeni mobitel? Tu ide teži, ali po mom mišljenju ljepši dio posla. S djecom se treba baviti, usaditi im prave vrijednosti pa da im sutra karakteri i samopouzdanje ne ovise o materijalnim stvarima ili bilo čemu što nije njihovo poimanje svijeta. Ne kažem da je to lako, ali mislim da je moguće. Ako sa svojim klinkem razgovarate, provodite vrijeme i zajedno uživate, umjesto da mu uvalite igricu ili neki program na televiziji, onda ste vi djetetova realnost i na dobrom ste putu.

Matija Vukšić: Konzumerizam je jednako stresan i za siromašnu, i za bogatu djecu

Vedrana Simičević, Novi list

Film je, pretpostavljam, dugo nastajao?

Istina. Najprije smo dobili sredstva za kratkometražni film pod radnim nazivom „Djeca kapitalizma“, jer sam htio samo zabilježiti utjecaj kapitalizma i „zapada“ na klince koji žive ovdje, no onda mi to nekako nije štimalo. Trajalo je još mjesecima dok u glavi nisam posložio da se želim baviti posljedicama koje materijalizam općenito, no i sustav u kojem živimo, ima na djecu. Imao sam odličnu istraživačicu, što mi je jako bitno jer volim u ekipi imati nekoga tko na stvari gleda malo drugačije od mene. No ona je morala odustati i to je dodatno usporilo cijeli proces. Na kraju sam priče o Marti i Davidu našao preko medija, za Natalijinu priču sam čuo, a Lanu smo našli preko nekoga.

Zašto baš „Djeca tranzicije”? Moramo li stanje u društvu koje utječe na sve ove priče nužno povezati s tranzicijom? Rekla bih da se radi o globalnijem fenomenu i problemima prisutnima i u razvijenijim zemljama...

Da, isprva je radni naziv bio „Djeca kapitalizma”, no onda su mi producenti savjetovali, a ja se složio, da su specifičnosti u pričama djelomično lokalne, da ih uvjetno rečeno možemo nazvati i balkanskima i da je društvo u kojem oni odrastaju prije tranzicijsko nego ono kapitalističko kakvo bismo mogli naći u Americi. Tamo je to otišlo puno dalje, tamo imaš klince koji zbog neke depresije uđu u školu i ubiju devetero učenika pa onda sebe, tamo su ti ekstremi na društvenim mrežama već odavno uzeli maha. Kod nas je to sad u porastu, iako nije još uzelo maha, no mogu reći da smo potpuno nepripremljeni za cyber kriminal. I policija je tu potpuno zakazala, što ne vjerujem da je slučaj u nekim drugim zemljama gdje se cyber bullying odavno tretira kao kazneno djelo.

Natalijina priča je također vrlo potresna, no dojmilo me se kako je na vrlo jednostavan način, kroz hladan odgovor ravnateljice koja zapravo odbacuje tvrdnje o zlostavljanju, prikazano negiranje škole i podbačaj cijelog sustava prema toj djevojčici. Koliko je bilo „osjetljivo” snimati tu priču?

Ta priča je pravi brutalni pokazatelj prilika u Hrvatskoj – imate malu sredinu gdje „elita” tog mjesta staje na stranu nasilnika zbog rodbinskih veza i zbog toga što osoba koja je zlostavljana naprosto ne pripada u njihov svijet. To je bilo dosta teško snimati jer smo doživjeli puno prijetnji, između ostalog prijetili su nam socijalnim službama koje će navodno oduzeti dijete obitelji ako nastavimo sa snimanjem, a sve to skupa je u meni stvorilo još veći inat. No, ključno je bilo povjerenje koje su ti roditelji imali u nas, jer su i na njih radili pritisak kako bi se tema stavila „pod tepih”. Bilo je tu dosta škakljivih situacija, no imao sam dobru ekipu.

Je li bilo kakvih posljedica za obitelj, tužbi prema vama i sličnih reakcija?

Ne, prijetnje su bili blefovi i Natalijina obitelj se nije dala zastrašiti prijetnjama tipa „doći će vam socijalna služba” jer djeca odrastaju uz sve što im realno treba. Natalijinom ocu ni taj pritisak društva koje mora „imati, a ne biti” ne radi tolike

probleme kao nama drugima, jer on sigurno neće nikad smatrati da je iPhone za dijete vrijedan velikog troška. On svima njima objašnjava da je skromnost vrlina i da nije sve u novcu i moj je dojam da ta djeca odrastaju na ispravan način.

Raditi dokumentarce o djeci uvijek je osjetljivo. Kako ste se odnosili prema tom pitanju?

Imali smo, naravno, dozvolu roditelja. Bilo nam je najbitnije objasniti ljudima o čemu će se tu raditi i tražili smo, logično, njihovo zeleno svjetlo. Producenti su se savjetovali s odvjetnicima što bi sve moglo biti problematično. Pravobraniteljica za djecu ima svojevrsnu knjižicu savjeta i jedina stavka koja je tamo bila problematična je preporuka da se ne izvještava o samoubojstvima mladih. Oni, međutim, pri tome potpuno izjednačavaju novinarstvo, dokumentarizam i umjetnost.

Ja se mogu složiti da u slučaju samoubojstava može doći do „Wertherovog efekta“, ali mislim da je veći problem da se ne progovara o ovakvo ekstremnom slučaju kao što je djevojka koja se ubila zbog uvreda na društvenim mrežama. Nitko od nas nije čuo za tu stranicu preko kojih je ona te uvrede primala i kladim se da mnogi roditelji nemaju pojma što sve njihova djeca rade na društvenim mrežama. Producenti su međutim sve to dosta studiozno provjerili prije no što smo počeli snimati, jer uostalom znamo što je bilo s filmovima na prošlom ZagrebDoxu – mislim da čak tri nisu prikazana zbog prijetnji tužbama.

Priča male Lane se također čini nezgodna po tom pitanju, s obzirom na način na koji oslikava dijete u javnosti?

Rekao bih da se tu radi o razlici u percepciji. Svi roditelji su vidjeli film i svi su reagirali pozitivno, nije se nitko bunio ni prigovarao, iako svi različito gledaju na priče. Svi oni na svoje živote gledaju na svoj način.

Film ima dosta „igrane poetike“, odnosno ima dosta trenutaka u kojima se odmiče od klasične dokumentarističke forme. Imam dojam da ste dugo vremena proveli uz sve četiri obitelji da bi vaši protagonisti postali opušteni uz prisustvo kamere.

Imam dosta utakmica u nogama što se tiče reportaža, njih preko tisuću na HTV-u i odnosi s ljudima su mi uvijek bili jača strana u dokumentarizmu. I čak mislim da je u dokumentarizmu važniji od režije upravo taj pristup ljudima. Film je dosta izrežiran u vizualnom smislu jer sam imao jasnu viziju, a to je na kraju i protagonistima bilo dosta zabavno. Htio sam probati nešto drugačije, nešto novo. Na kraju krajeva, poznata je ona Godardova izreka da je tanka linija između dokumentarnog i igranog filma.

Kome se lakše opustiti pred kamerama, odraslima ili djeci?

Djeca su sama po sebi opuštena, iskrena. Uvijek su odrasli problem, njima treba duže. No u onom trenutku kad porazgovarate s ljudima i steknete povjerenje, iskreno im kažete što namjeravate, onda tu više nema problema. Važna razlika između dokumentarnog i igranog filma je činjenica da s protagonistima dokumentarnih filmova i dalje „živite“. Ja se i sad čujem sa svima njima i to je nešto što je lijepo, no to nosi sa sobom i neke teže trenutke.

U svojoj karijeri često ste se bavili socijalno osjetljivim temama. Što vam je obično „okidač“ za neku priču?

Teško je to reći. Ako osjetim da trebam ispričati neku priču, onda je ispričam. Zanimaju me različite teme, nerviraju me i jako me dotiču neke političke stvari i obespravljenost što je možda još ostavština vremena kad sam bio novinar. No mislim da dokumentarizam i mora težiti tome da pomaže slabijima.

PRIJEDLOG OBRADE FILMA NA SATU MEDIJSKE KULTURE

Prilikom gledanja filma trebalo bi izdvojiti osnovne teme koje se prožimaju kroz cijeli film. To su primjerice društveni pritisak na pojedinca, djetinjstvo, odrastanje, obitelj, bullying, cyberbullying, društvene mreže, konzumerizam, život u tranziciji, generacijski jaz, ambicije roditelja, različitost i odbačenost, kriza identiteta, sustav vrijednosti itd.

Nakon gledanja filma, nastavnici bi trebali prilagoditi, ovisno o dobi učenika, pitanja koja nameće ovaj film. Prvo što trebaju upitati učenike nakon projekcije filma jest kako ih se dojmio film, je li im bio zanimljiv i slično. Nakon što učenici iznesu prve doživljaje i kratke emocionalno-intelektualne stanke, u razredu bi uslijedila istraživačka rasprava kroz niz pitanja:

Općenita pitanja:

Gdje se zbiva radnja filma?

Što je tema ovog filma?

Koje važne probleme film detektira?

Koja je simbolika naslova? Što znači pojam *tranzicija*¹?

Znate li koje se zemlje nazivaju tranzicijskima i o kakvom se to prijelazu radi?

Koje su posljedice odrastanja u nesređenom društvu?

Kako je prikazana okolina u kojoj ova djeca žive?

Kako bismo mogli preoblikovati naslov, a da on ne promijeni značenje ili smisao?

Bi li sadržaj filma ostao jednak da mu je naslov primjerice *Djeca kapitalizma*?

Odrastaju li današnja djeca u kapitalizmu ili u tranziciji?

U kojim situacijama u filmu možemo vidjeti utjecaj kapitalizma?

¹ **Tranzicija** je pojam kojim se označavaju tzv. tranzicijske zemlje koje prelaze iz centralno planskog gospodarstva u slobodno tržišno gospodarstvo i liberalizam, te iz nedemokratskog sustava u demokraciju. Termin obično pokriva zemlje centralne i istočne Europe koje su nekada pripadale komunističkom bloku Europe, kao i bivše zemlje Sovjetskog saveza, pa i šire (primjerice Kina i neke zemlje trećeg svijeta). Hrvatska je 1990. uz Sloveniju i Češku bila među najrazvijenijim tranzicijskim državama Srednje Europe. No, njezin gospodarski razvoj opteretile su velike ratne štete, što je otežalo pretvorbu. Općenito govoreći, tranzicijske zemlje karakteriziraju dramatične promjene, sporost, skupoća, teškoće pri djelovanju samoga procesa, česta nezaposlenost i korupcija, slaba vladavina prava, eksperimentiranje s reformama, itd.

Što mislite, cijeni li se danas samo materijalno?
Kako možemo zadržati uravnoteženo gledište o novcu?
Koji bi ulogu novac i materijalne stvari trebali igrati u našem životu?
Što vas je u sudbinama ovih ljudi najviše dotaknulo?
Ima li stvari u filmu koje na bilo koji način „prepoznajete“?
Koji te se lik najviše dojmio i zašto? S kojim likom se možeš najviše poistovjetiti?
Zašto?
Zamislite da ste u ulozi glavnih likova te razmislite o tome što biste učinili da se nađete u takvim životnim situacijama.
Što mislite, predstavljaju li životne sudbine djece iz filma glavne probleme današnje djece i mladih?
Što znači biti drugačiji? Je li loše biti drugačiji?
Kako se nositi s ljudima koji su drugačiji?
Zašto treba uvažavati različitosti?
Zašto je različitost dobra?
Možemo li biti prijatelj nekome drugačije vjere, boje kože, koji dolazi iz druge zemlje i govori stranim jezikom te je na prvi pogled potpuno različit od nas?
Što je za vas prijateljstvo? Kako biste opisali pravog prijatelja?
Koji vam je prizor bio najupečatljiviji u filmu? Što se u njemu događa?
Gledajući ovaj film: koja su ti se razmišljanja i pitanja *motala* po glavi?
Što mislite, koja je poruka ovog filma?

Lana – problemi obilja:

U kakvom okruženju živi šestogodišnja Lana?
Na koji način redatelj pokazuje njezino djetinjstvo?
Od čega se sastoji njezina svakodnevnica?
Čime se bavi?
Kakav ima odnos s majkom?
Koje ste osobine primijetili kod Lane?
Na pitanje, bi li posudila mobitel prijateljici, djevojčica je odgovorila negativno.
Zašto je važno dijeliti?
Hoće li njezin odgoj imati utjecaja na njezinu osobnost, vrijednosti, odnose s

prijateljima i slično?

Djevojčici Lani se ne sviđa to što mora krenuti u školu. Što biste odgovorili Lani, zašto je važno učiti? Što trebamo znati? Što želimo postati?

Daje li znanje kasnije veću mogućnost izbora? Objasnite.

Donose li materijalne stvari trajnu sreću?

Možemo li biti zadovoljni i s manje materijalnih stvari?

Natalija – problemi siromaštva:

U kakvoj obitelji živi Natalija?

Čime se njezini roditelji bave?

Život na farmi iziskuje puno rada i truda. Donosi li to sa sobom i puno novca?

Kakvi problemi muče ovu djevojčicu?

Na koji način otac komunicira s Natalijom?

Jeste li suosjećali s njom?

Utječu li materijalne stvari na dječje samopouzdanje?

Okrećete li leđa osobama skromnog imovinskog statusa?

Usporedite odrastanje Lane i Natalije. Ima li Lana ima sve, a Natalija ništa?

Je li skromnost vrlina?

David – problemi velikih očekivanja:

Kakav je David? Kakav je njegov odnos s roditeljima?

Kakva očekivanja od dječaka imaju roditelji i okolina?

Što ako David ne ostvari ta očekivanja?

Projiciraju li roditelji neostvarene ambicije na vlastitu djecu? Kakve to posljedice ima po djecu?

Smatrate li se slobodnim?

U kojoj mjeri mjesto u kojem smo rođeni utječe na naš život?

Je li razlika ukoliko si rođen u Slavonskom Brodu ili jednoj Barceloni?

Što mislite, što je važno da bi dijete bilo sretno unutar obitelji? Jesu li za sretno djetinjstvo potrebne dobre materijalne prilike?

Što pruža ljubav i obitelj?

Marta – cyberbullying:

Film je posvećen djevojčici Marti. Je li vas njena sudbina rastužila?

Što je mučilo Martu? Je li ikome podijelila svoje osjećaje?

Kakve su reakcije okoline na tragičan događaj?

Snalaze li se institucije u cijeloj situaciji?

Znate li koju težinu zapravo neke riječi i termini nose?

Je li vam važno što drugi misle o vama?

Zašto strahujemo od tuđeg mišljenja? Je li kritika uvijek loša?

Ukoliko nam se netko podsmjehuje, govori li to nešto i o njemu?

Riječi imaju snagu uništiti i spasiti živote. Objasni zašto.

Imate li nekoga s kime možete razgovarati kad ste tužni?

Zašto je lijepo razgovarati s nekim ako se ne osjećate dobro?

Može li se komunikacijom riješiti neki problem kada vas nešto muči, kada ste povrijeđeni ili ljuti?

Razgovarate li o svojim problemima s vašim prijateljima, roditeljima, nastavnicima?

Imate li osjećaj da vas kod kuće ili u školi ne čuju i ne doživljavaju?

Na koji se način najradije izražavate?

Imate li profil na nekoj društvenoj mreži?

Daje li anonimnost svojevrstan osjećaj moći, kao i osjećaj da se nekažnjeno mogu kršiti socijalne norme i ograničenja?

Danas nam je dostupno sve, ali smo isto tako mi i izloženi svemu. Utječe li

Internet na kvalitetu života? Ako da, što mislite kako?

U kojoj mjeri i na koje načine mediji oblikuju prikazpoželjnog svijeta, ljudsku percepciju i stavove?

Jeste li ikada imali neugodnosti u virtualnom svijetu?

Je li lako osramotiti nekoga na internetu?

Što mislite, živimo li u eri samoljublja?

Zašto netko ima potrebu baš sve ogoliti, baš sve prikazati i sve komentirati, te sebe predstaviti u svijetu koji je milijama daleko?

Jesmo li izgubili osjećaj za privatnost?

Znaš li kako zaštititi privatnost na internetu?

Što znači ponašati se odgovorno?

Tko je odgovoran za to što ti činiš?

Tko odlučuje kako ćeš o nečemu razmišljati?

Tko odlučuje kako ćeš se osjećati?

Tko je odgovoran za kvalitetu tvog života?

Što misliš o odgoju u školi? Postoji li kodeks ponašanja u tvojoj školi?

Općenita pitanja – o dokumentarcima:

Zašto su ovakve filmske priče važne?

Jesu li takve priče prisutne samo u Hrvatskoj ili i šire?

Smatrate li da filmska umjetnost može promijeniti svijest gledatelja o nekom životnom problemu, potaknuti ih na akciju i sl.?

Što mislite o zadiranju novinara u privatne živote osoba? Postoji li opravdanje za to? Postoji li granica do koje novinari mogu ići?

Što mislite, je li ovaj dokumentarac objektivan?

Jesmo li mogli čuti i drugu stranu priče, druge sugovornike?

Kakva je pozicija redatelja u cijeloj priči? Kakav je njegov odnos prema likovima i njihovim sudbinama?

Imate li osjećaj da redatelj simpatizira nekoga? Je li pristran?

Vjerujete li redatelju? Na koji način komentira određene sekvence i radnje?

Nudi li film publici dovoljno prostora za formiranje vlastitog mišljenja?

Na koji način redatelj filma pokazuje vezu između početka i kraja filma?

U filmu se uvelike koristi tzv. kontrastna montaža kojom se skače s prizora na prizor i izriče suprotnost između pojedinih prizora. Redatelj na taj način uspoređuje različite životne stilove i stavove.

Što točno redatelj suprotstavlja u filmu?

Jeste li primijetili subjektivan kadar, pomoću kojeg vidimo svijet lika njegovim očima? Gdje?

Kakva je glazba? Ima li ona neku ulogu u ovom filmu?

Kakav ugođaj stvara?

Postoji li tematska pjesma filma? Gdje ju primjećuješ? Koje osjećaje u tebi budi?

Što je s tišinom i ostalim zvukovima? Čemu pridonose?

(autentičnosti - oni dolaze iz prirodne okoline i uobičajeni su u toj okolini pa je to jedna karakteristika dokumentarnog filma)

Znate li koje su karakteristike dokumentarnog filma?

Što on najčešće prikazuje?

Ima li u njemu glumaca?

Prikazuju li dokumentarni filmovi nešto izmišljeno?

Mislite li da je nešto u ovom filmu *režirano*, tj. namješteno ili izmišljeno?

Zadaci za učenike:

- Kojom biste ocjenom od 1 do 5 ocijenili ovaj film? Bi li film preporučili svojim prijateljima i prijateljicama? Obrazložite svoju ocjenu i napišite kritiku odgledanog filma. Za inspiraciju, pretražite internet i pomno pročitajte tri filmske kritike o ovom filmu. Vaš osvrt treba sadržavati oko 1700 znakova (s prazninama). Najčešće se sastoji od uvoda (naziv filma, kratak sažetak), analize filma, tumačenja, dojмова i vlastitog mišljenja potkrijepljenog argumentima, kao i zaključne ocijene filma.
- Pomoću literature i interneta, istraži na koji način možeš pametnije i sigurnije koristiti internet, kako se zaštititi od cyberbullyinga i kome se možeš obratiti za pomoć. Napravi plakat ili prezentaciju na temu "Etika na internetu". U tome ti mogu pomoći sljedeći linkovi:

<https://www.skole.hr/kako-zaustaviti-bullying/>

<https://www.unicef.org/croatia/reports/prekini-lanac-zaustavimo-elektronicko-nasilje-0>

<https://www.medijskapismenost.hr/sigurnost-na-internetu/>

http://os-kistanje.skole.hr/upload/os-kistanje/newsattach/26/01_Prava_djece_i_elektronizki_mediji.pdf

https://www.medijskapismenost.hr/wp-content/uploads/2018/04/Djeca-i-mediji-knjizica_medijska_pismenost.pdf

Izvori:

http://factum.com.hr/hr/filmovi_i_autori/svi_filmovi/djeca_tranzicije

<https://www.jutarnji.hr/kultura/film-i-televizija/video-najvazniji-domaci-film-ove-godine-frontalni-napad-na-drzavu-mamica-keruma-i-nives-celzijus-589786>

<http://kulturistra.hr/2015/03/odrastanje-u-21-stoljecu/>

<https://www.ziher.hr/motovunski-dnevnik-dan-treci-premijera-sokantnog-dokumentarca-matije-vuksica/>

<https://www.novolist.hr/mozaik/film/matija-vuksic-konzumerizam-je-jednako-stresan-i-za-siromasnu-i-za-bogatu-djecu/>

<https://www.dokumentarni.net/2014/12/06/djeca-tranzicije-imamo-li-vremena-za-odgajanje-vlastite-djece/>

<https://www.vecernji.hr/kultura/fokusirao-sam-se-na-posljedice-koje-najmladi-imaju-danas-zbog-odrastanja-u-nesredenom-drustvu-952830>

